

Amerika's
EAGLES
*populairste
rockband*

INHOUD

Voorwoord	7
Proloog	11
01 Naar het beloofde land Californië (1967-1971)	15
02 <i>Eagles</i> is een droomdebuut (1971-1972)	35
03 <i>Desperado</i> wordt een teleurstelling (1972-1973)	49
04 Rock met <i>On the Border</i> . Don Felder versterkt de Eagles (1973-1974)	63
05 Aan de top met <i>One of These Nights</i> (1974-1975)	81
06 De muzikale avonturen van rockgitarist Joe Walsh (1969-1975)	99
07 <i>Hotel California</i> . De succesvolste rockband van Amerika (1976-1977)	125
08 De lange weg naar <i>The Long Run</i> en het einde van de Eagles (1977-1980)	145
09 De jaren tachtig en de comeback met <i>Hell Freezes Over</i> (1980-1994)	167
10 <i>Long Road Out of Eden</i> en touren met de Eagles (1994-2024)	193
Epiloog	223
Selectieve Discografie	227
Bronnen	237
Dankwoord	239

Uitgave: Uitgeverij Koninklijke Van Gorcum, Assen

Teksten: Loek Dekker

Redactie: Jaap van Eik

Grafische vormgeving: Luciën Wink

Druk: Drukkerij Van Gorcum, Meppel

ISBN 9789023260295
NUR 660

Eerste druk, 2024

© 2024, Loek Dekker en Koninklijke Van Gorcum BV, Postbus 43, 9400 AA Assen.

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, opgenomen in een AI-applicatie of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet) kan men zich wenden tot Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.stichting-pro.nl).

Ofschoon iedere poging is ondernomen volgens de auteurswet rechthebbenden van het in dit boek opgenomen illustratiemateriaal te traceren, is dit in enkele gevallen niet mogelijk gebleken. In het onderhavige geval verzoekt de uitgever rechthebbenden contact met hem op te nemen.

VOORWOORD

Ergens middenin de zeventiger jaren zag en hoorde ik voor het eerst de Amerikaanse band de Eagles. Dat was in Stockholm, Zweden en viel in het midden van een basketbaltournooi waar de Nederlandse nationale mannenbasketbalploeg speelde. We waren met de gehele ploeg naar het (openlucht) concert getogen, ergens in een groot park. Iedereen blowde. De vrouwelijke bezoekers vroegen ons of het toeval was dat we allen zo groot waren en sloten aan, lui zittend/hangend in de warme, vroege avondlucht keken en luisterden we. Ja, de meesten van ons konden meezingen (als we dat wilden), maar dat herinner ik me niet als belangrijkste facet van die middag. Het was meer en vooral de lekker luie sfeer; geweldloos, soft, een bijna liefdevolle wolk waarin de tienduizenden bezoekers zich bevonden.

'Take it Easy' dus en ook een 'Peaceful Easy Feeling'. Ik weet nog dat we een soort van woordenwisseling kregen. Was *Eagles* nou opgenomen in de USA of elders? Ik dacht London maar was daar niet zeker van. Of ik fan was? Da's een groot begrip. 'Take It Easy' was een mooi lied van de hand van Jackson Browne (met een beetje hulp van zijn, toen, buurman Glenn Frey).

Die Frey was wel een speciale vogel. Hij had, herinner ik me nu nog, een vrij strenge moeder die haar opgroeiende zoon verbood in een band te gaan spelen. Mijn eigen moeder zei ooit tegen me toen ik haar duidelijk maakte dat ik in de journalistiek wilde gaan: 'Weet je dat zeker? Je kunt ook historicus worden, dat lijkt me meer waardevol.' Ik luisterde ook niet.

Met Frey is het in orde gekomen, zo we weten. Hij en zijn maatje Don Henley werden door Linda Ronstadt gevraagd in een door haar op te richten bandje te komen spelen. Buiten de twee om had ze ook nog ene Randy Meisner gevraagd mee te spelen. Meisner was een tamelijk gesloten jongeling. Hij kwam uit het *nowhere land* van Nebraska en zocht geluk in Los Angeles. Als ik nu zijn naam optik, doe ik dat in de wetenschap dat hij de verreweg mooiste stem van allen had. Nooit klonk iemand beter dan hij. Meisner was echter te bescheiden en te aardig en werd overschreeuwd door in ieder geval Don Henley, de grootste mond van de band.

Door veel te lezen over de band en de leden daarvan, kon ik niet anders bedenken dat hij, in ieder geval tegenover de buitenwereld, een tamelijk vervelend grote bek had. Hij was de grootste *all-nighter* van allen en ik las ooit dat hij tijdens een driekwart jaar durende tour door de USA zijn matras (en wellicht ook zijn bed) door zijn crew liet meenemen. Hij had, binnen de band, uitgelegd dat hij het verdomde op 'gewone' hotelbedden te slapen. Hij liet een speciale uitvoering maken, helemaal op maat en dat ding moest mee in een speciale matras-auto. Een tijd later liet een van de werkmensen van toen zich ontvallen dat Henley nooit de matras op zijn bed liet neerleggen, hij sliep er nooit op. Wel

huurde hij ooit een persoonlijke jet en vloog vanuit Denver naar Miami waar hij snel de liefde bedreef met zijn vriendinnetje van toen, Stevie Nicks, weer terugvloog naar Colorado en daar het podium opliep: 'Take it to the Limit'.

Henley en Frey waren samen met Don Felder de bazen van de band; zo stond in de oprichtingspapieren. De organisatie die boven de band stond: Eagles Ltd. Don Felder? Daar kregen ze toch allemaal ruzie mee? Henley weigerde toch met hem te praten? Felder had vingervlugge gitaarhandsen en een stug ego. Misschien dat een zekere jaloersheid ook in hem huisde, maar feit was dat hij uiteindelijk weggewerkt werd, wel nadat hij de basis van 'Hotel California' had neergepend. Felder zelf gaf het de titel 'Mexican Reggae' mee, herinner ik me.

Daarvoor al was Bernie Leadon, hoogstwaarschijnlijk de meest normale Eagle uit de organisatie, weggelopen; tegen zoveel door wit poeder gesteunde ego's wilde hij niet opboksen. Zijn verfijnde gitaarspel werd vervangen door de hardere klanken van Joe Walsh, een volslagen, niet gevaarlijke gek, die zich ooit aanmeldde om vicepresident van de USA te worden.

Toen Meisner naar een solobestaan vertrokken was kwam Timothy B. Schmit in de ploeg. Hij kwam uit de groep Poco en had een wat opmerkelijke haardracht. Basspelers blijven immers hoe dan ook en waar dan ook, speciale figuren.

O.k. ieder het zijne. De band speelde tot 1980: verveling, overmatig drugsgebruik, grote rijkdom, asociaal gedrag, maar nog wel hang naar het maken van muziek, deed hen door de tachtiger jaren heenkomen. En had Henley op de vraag of de band ooit nog samen zou spelen, niet gezegd: *'When hell freezes over'*.

Ik weet nog dat ik, vele jaren later, de cd met die titel meenam naar een korte vakantie op Curaçao. Ik denk dat ik het schijfje wel tienmaal in zijn geheel heb afgeluisterd liggend in de zon. 'I Can't Tell You Why'. Ja, het bleef een lekkere band, met soms zeer verrassende, vaak luie songs. Lang haar, veel spijkerstof, recordverkopen, zeker toen ze 'The best of' op de markt brachten. Dat wil zeggen, dat wilde de platenbaas en de bandleiden dus niet. De platenbaas was sterker en er werden, meen ik, meer dan twee miljoen albums verkocht. Kassa.

Dit boek gaat over deze band waar men ruzie met supersongs vermengde. Honderden miljoenen luisterden naar hun songs en kunnen die teksten nu nog meezingen. Inderdaad: lui makende muziek, typerend voor de tijd waarin het geschreven en uitgevoerd werd. Later kwamen disco en punk, als tegenbeweging tegen dat gladde, mooie gevoel dat in 'Best of My Love' verpakt zit.

Mijn extreem lekkere Eagles-gevoel? Op de snelweg tussen Salt Lake City en Park City (zesbaansweg 224 tussen bergen door, met de autoradio aan, mijn vrouw aan het stuur van een zoevende SUV) luisterde ik, voor de zoveelste maal, maar het verveelde nooit, naar 'Take It to the Limit'. Met die prachtige Meisnerstem die kon wat de anderen niet konden.

Ik?
'Already Gone'.
Of?
'After the Thrill Is Gone'.
Of beter?
'I Wish You Peace'.

Mart Smeets

PROLOOG

De Californische droom

Lichten zijn uit op het podium van het Capital Centre, Landover, Maryland net buiten Washington D.C. De Eagles maken hun opwachting. Het is 21 maart 1977, 40.000 bezoekers zijn muistil. En dan komen de eerste klanken van 'Hotel California'. Een grote afbeelding van de cover van het gelijknamige album wordt zichtbaar. Na het instrumentale intro zingt Don Henley in de spotlight de eerste strofes van de titelsong: '*On a long desert highway, cool wind in my hair...*' Een donderend applaus stijgt op. Na de zes coupletten en tweemaal het refrein van 'Hotel California' besluiten gitaristen Don Felder (met de witte *double neck* Gibson EDS-1275) en Joe Walsh (op zijn Fender Telecaster Custom 1977 Red Sunburst) de song met minutenlange, deels synchroon met elkaar lopende solo's. Loepzuiver. De toon is gezet. Het concert wordt voor het nageslacht op film vastgelegd.

Joe Walsh is vervanger van de eind 1975 vertrokken Bernie Leadon, een van de oprichters van de Eagles in 1971. Het is voor het eerst dat een bandlid de groep heeft verlaten en men vraagt zich af of rockgitarist Joe Walsh, die reeds een lange carrière in de rockmuziek achter de rug heeft, een goede vervanger is. Er wordt in 1976 weliswaar naar tevredenheid getourd, maar een opvolger van het zeer succesvolle album *One of These Nights* laat lang op zich wachten. De bandleden weten dat de verwachtingen voor een nieuwe plaat hooggespannen

The Forum, Inglewood, Californië, 4 maart 1980

zijn en beseffen dat ze kritisch zullen worden benaderd. In december 1976 komt *Hotel California* dan eindelijk uit. Pers en publiek zijn laaiend enthousiast.

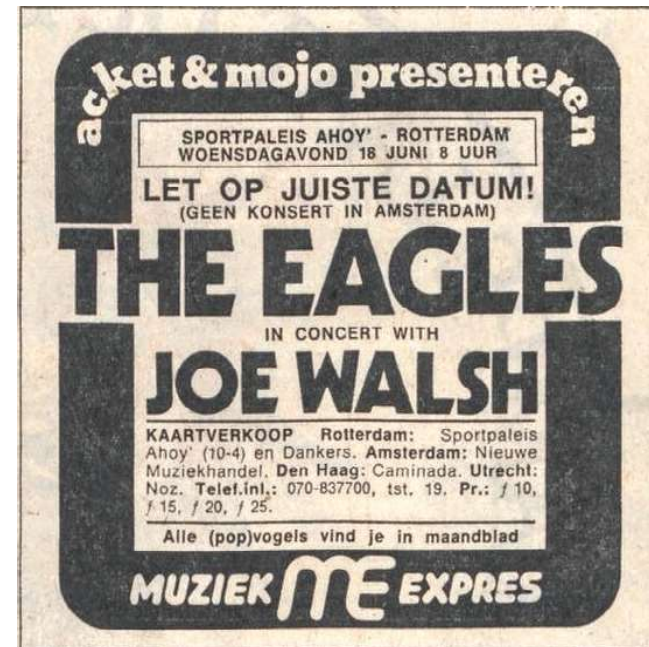
Sleutelstuk van de nieuwe plaat is het titelnummer. Kern van het verhaal van 'Hotel California' is de schaduwkant van succes. De Eagles verkregen het door hard werken vanuit Los Angeles - het centrum van de sinds 1965 toonaangevende muziekindustrie van *laid-back* en zonnig Zuid-Californië. 'Hotel California' is een metafoor voor L.A.: Je kunt er inchecken en eventueel uitchecken, maar het nooit meer verlaten. Het succes, het grote geld, de aantrekkelijke vrouwen, het aangename klimaat, de drank en de drugs zijn verslavend. Ben je er eenmaal aan gewend, dan kun je niet meer zonder. Maar dit leven heeft donkere kanten. Don Henley vat het samen in: 'Het is een reis van onschuld naar ervaring'.

Deze reis van onschuld naar ervaring wordt verteld in dit boek. Alle leden van de Eagles trekken los van elkaar naar Californië in een poging het te maken in de muziekindustrie. Zonder slag of stoot lukt dat uiteraard niet en na het succes komt het gevecht tegen de decadentie. De nadruk op het verhaal van de Eagles zal liggen in de periode 1972-1980; de opkomst, de hoogtijdagen en de ondergang van de band. Vanaf 1994 pakken de mannen met *Hell Freezes Over* de zaak opnieuw op.

Speciale aandacht is er voor de ontvangst en lotgevallen van de Eagles in Nederland. Al bij het eerste optreden in Nederland, op het Popgala in 1973, maakt de groep zeer enthousiaste reacties los. In datzelfde jaar verschijnt het

tweede album *Desperado* en is Nederland verkocht. Het album bereikt hier zelfs een hogere plaats dan in Amerika. Van de vier platen die verschijnen in de jaren 1974-1979, behalen er vervolgens drie de eerste plaats in de Nederlandse lp-lijst. Die populariteit behouden de Eagles tot in de 21ste eeuw. Dat blijkt uit de altijd uitverkochte concerten en de nummer 1 positie van 'Hotel California' in de Top 2000 van de jaren 2010 en 2014. Tijdens de jaarlijkse televisie-uitzending van het programma in december is altijd de uitvoering van het nummer in het Capital Centre van 21 maart 1977 te zien.

Op 15 juni 1975 woonde ik in Ahoy' Rotterdam mijn eerste popconcert bij. Het was een optreden van de Eagles, met in het voorprogramma Joe Walsh. Die twee maakten indertijd een verpletterende indruk op me. Het doet me dan ook veel plezier om jaren later een boek over de band te mogen schrijven. ■

1

NAAR HET BELOOFDE LAND CALIFORNIË (1967-1971)

The Mamas and The Papas brengen in december 1965 de single 'California Dreamin' uit. In 1966 bereikt het nummer de 4^e plaats in de Amerikaanse hitlijst. 'California Dreamin' is in de winter van 1963 geschreven als lofzang op Californië door de folkies John Philips en zijn vrouw Michelle. Op dat moment verblijven ze in het koude New York. Als Californische heeft Michelle heimwee naar haar zonnige geboortegrond. In 1965 vertrekt het stel met Denny Doherty en Cass Elliot dan ook naar L.A. om er het kwartet The Mamas and The Papas te vormen. Ze zijn vol vertrouwen op succes, want hier staat men met veel geld en energie klaar om talentvolle muzikale jongeren een kans te geven.

The Beach Boys hebben L.A. en zonnig Zuid-Californië met hun surfsound weliswaar al in het begin van de jaren zestig op de kaart gezet, maar de succesvolle folkrock van The Byrds, Barry McGuire, Sonny & Cher en The Turtles bombardeert de stad in 1965 tot het nieuwe El Dorado van de popmuziek. Vanaf 1966 komen er tal van bands bij: The Doors, Frank Zappa and The Mothers of Invention, Love, Buffalo Springfield en *last but not least*: Crosby, Stills, Nash & Young. Begrijpelijk dat jong talent uit heel Amerika hierheen trekt in de hoop op een succesvolle muzikale carrière. Zo ook de vier Eagles in spe.

Bernie (Bernard Matthew) Leadon

Evenals de andere drie originele Eagles is Bernie Leadon niet afkomstig uit Californië. Hij wordt op 19 juli 1947 geboren in Minneapolis, Minnesota. Het gezin Leadon telt tien kinderen van wie Bernie de oudste is. Zijn moeder Ann Teresa Sweetser is muzikaal. Van haar krijgt hij pianoles. Vader Bernard Leadon is ingenieur, met als specialisatie ruimtevaarttechniek, en het gezin zal vanwege zijn carrière regelmatig verhuizen. Zo arriveert de 10-jarige Bernie in San Diego, Californië, waar hij in aanraking komt met folkmuziek en bluegrass. Enthousiast geworden schakelt Bernie van piano over op gitaar en banjo. Op 16-jarige leeftijd doet hij mee met de bluegrassgroep The Scottsville Squirell Barkers waarin Chris Hillman mandoline speelt. In 1964 komt er een einde aan dit avontuur wanneer het gezin Leadon verhuist naar Gainesville, Florida. Bernard werkt er aan de universiteit, Bernie zit zijn laatste jaar aan de middelbare school uit. Hij houdt zich meer bezig met muziek dan met studeren en raakt in Gainesville bevriend met Don Felder, met wie hij een coverband begint onder de naam The Maudy Quintet. Hiermee toert hij in de jaren 1965-1967 door Florida, leert zich allerlei muziekstijlen aan en verdient het nodige geld. Zijn liefde blijft echter uitgaan naar folkmuziek en bluegrass. Met behulp van vrienden uit de muziekscene van Florida bekwaamt hij zich verder in het bespelen van de akoestische gitaar en banjo.

Na het vertrek van Bernie uit Californië groeit de Amerikaanse staat uit tot het epicentrum van de popmuziek. In San Francisco geven progressieve rockbands als Jefferson Airplane, Grateful Dead en Quicksilver Messenger Service de toon aan, in Los Angeles de folkrockgroepen The Mamas and The Papas, The Turtles, Buffalo Springfield en vooral The Byrds met Bernie's vroegere bandmaat Chris Hillman op bas. De zomer van 1967 wordt beroemd als de *summer of love*. Beelden van jeugdige hippies met hun vrije liefde en drugsgebruik zijn in heel Amerika te zien. Het drie dagen durende Monterey popfestival draagt bij tot het fascinerende muzikale imago van Californië. Hier treedt een keur van groepen uit San Francisco en Los Angeles op. Uit Engeland zijn The Who en de Jimi Hendrix Experience present. Voor beide groepen betekent dit hun doorbraak in de USA.

Gezien Bernie Leadons liefde voor de folk trekt L.A. hem meer dan San Francisco. Larry Murray, de vroegere dobrospeler van The Scottsville Squirell Barkers, is actief in Hearts & Flowers. In 1967 is een folkrockalbum van ze verschenen. Als een bandlid de formatie verlaat, vraagt Larry aan Bernie of hij

naar L.A. wil terugkomen. Bernie stemt toe. Hij wil dat zijn vriend Don Felder hem vergezelt naar het muzikale walhalla, maar Felder durft de sprong niet aan. Eind 1967 gaan Bernie en Larry met Dave Dawson, het derde groepslid van Hearts & Flowers, aan de slag voor een album dat *Of Horses, Kids and Forgotten Women* gedoopt wordt. In samenwerking met de anderen schrijft Bernie er vier nummers voor. De plaat komt in 1968 uit en is een flop. Daarna maakt de groep het niet lang meer.

Voor Bernie geen probleem. Hij start met Doug Dillard, banjospeler van de bluegrassgroep The Dillards, een nieuw project. Nu is het niet de folk die in een modern jasje wordt gestoken, maar de country. Countryrock zal de benaming worden van dit nieuwe muziekconcept. Als eerste album van deze stroming geldt het in maart 1968 uitgekomen *Safe at Home* van The International Submarine Band onder leiding van gitarist en componist Gram Parsons. Bij uitkomen van de plaat heeft Gram de band echter alweer verlaten en zich aangesloten bij The Byrds als vervanger van David Crosby. Parsons weet collega's Chris Hillman en Roger McGuinn te overtuigen een countryalbum op te nemen. Chris hoeft hij overigens niet echt over te halen. Die is maar al te blij om naar zijn country- en bluegrassroots uit de tijd van The Scottsville Squirell Barkers te kunnen terugkeren. In augustus 1968 verschijnt *Sweetheart of the Rodeo*, de eerste country-rockplaat van een bekende groep.

In dezelfde periode zijn Bernie en Doug met ex-Byrd Gene Clark de studio ingegaan om opnames te maken. Clark is een begenadigd zanger, songwriter en akoestisch gitarist. Hij schrijft de meeste songs in samenwerking met Leadon, soms met Dillard erbij, waarvan de bekendste zullen worden: 'Train Leaves Here This Morning', 'With Care from Someone', 'Don't Come Rollin'', en 'The Radio Song'. Tijdens de opnames steekt Chris Hillman met mandoline de helpende hand toe. Hij is tenslotte een goede oude bekende van Bernie en Gene.

Gene Clark, Doug Dillard, David Jackson, Michael Clarke, Bernie Leadon

In oktober 1968 komt *The Fantastic Expedition of Dillard & Clark* uit. Bernie is niet bekend genoeg om in de groepsnaam opgenomen te worden, maar hij heeft er vrede mee. Het drietal treedt veelal in Californië op met als versterking David Jackson op bas en piano, Don Beck op dobro en mandoline en Michael Clarke, evenals Gene een ex-Byrd, op drums. Michael zal later vervangen worden door Jon Corneal.

Bernie heeft kritiek op de groep als die in zijn ogen niet de juiste muzikale discipline op het podium kan opbrengen. In de eerste helft van 1969 verlaat hij daarom Dillard & Clark. De formatie maakt met zangeres Donna Washburn op vocalen en gitaar het uitstekende tweede album *Through the Morning, Through the Night*. Beide producties zijn echter geen commercieel succes, evenmin als *Sweetheart of the Rodeo* van The Byrds. Gram stapt in de zomer van 1968 uit de band wanneer een tour in het apartheidsland Zuid-Afrika op stapel staat. Hij wil echter wél door met countryrock en weet niet alleen meester-steelgitarist Sneaky Pete Kleinow en bassist Chris Ethridge te strikken, maar tevens Chris Hillman die The Byrds verlaat en zijn bas aan de wilgen hangt. Hij zal in de nieuwe groep samen met Gram Parsons de gitaarpartijen en vocalen voor zijn rekening nemen. De band noemt zich nu The Flying Burrito Brothers. In februari 1969 komt *The Gilded Palace of Sin* uit - sindsdien beschouwd als een van de beste countryrockplaten ooit. Zeker ook in Nederland. Een tiental toonaangevende popjournalisten, onder wie Jan Donkers en Wim Noordhoek, bestempelt *The Gilded Palace of Sin* zelfs als de beste plaat van 1969. Dit vanwege de uitmuntende songs, de messcherpe samenzang van Parsons en Hillman en de scheurende steel van Kleinow.

Chris Ethridge, Sneaky Pete Kleinow, Gram Parsons, Chris Hillman